

Marek 7, 31-37: Ježíš se vrátil z území Týru a šel přes Sidón k jezeru Galilejskému územím Dekapole. Tu k němu přivedou člověka hluchého a špatně mluvícího a prosí ho, aby na něj vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil prsty do jeho uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl k nebi, povzdechl a řekl: „Effatha,“ což znamená ‚otevři se!‘ I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. Ježíš jim nařídil, aby to nikomu neříkali. Čím více jim to však nařizoval, tím více to rozhlašovali. Nadmíru se divili a říkali: „Dobře všecko učinil. I hluchým dává sluch a němým řeč.“

V dnešním příběhu se nám Ježíš představuje jako poutník po Palestině. Týr, Sidón a Dekapolis jsou palestinská města, která ale nejsou na jedné cestě, na jedné trati jako Brno-Letovice-Svitavy-Česká Třebová. Člověk by k jejich dosažení musel několikrát přestoupit, vydat se jiným směrem.

Ta města jsou si zeměpisně celkem vzdálená, ale duchovně jsou si velmi blízká. Jsou to pohanská centra dosažitelná z Ježíšovy domoviny. Ježíš vlastně podniká něco jako pohanský poznávací zájezd.

Tomu, kdo pozorně poslouchal první čtení je jasné, že Ježíš svými zázraky naplnil slova proroka Izajáše: „**Tedy se rozevřou oči slepých a otevřou se uši hluchých.**“ Proč to dělá, vždyť pohané proroka Izajáše neznají a tak neocení jeho naplnění, jaký to bude mít efekt? Navíc jim Ježíš zakazuje o tom všem mluvit... Ježíšovi ale nejde o efekt, o získání popularity, jde mu o jednotlivé lidi, jednotlivá setkání, jednotlivá uzdravení.

Pracujeme v uspěchané době. Většina z nás má nějaký pracovní harmonogram, plán jak nakládat s časem. Ale minimálně pro práci s lidmi, práci v sociálních službách nebo i práci faře platí, že nejpřirozenějším způsobem naší služby je odpovídání na vyslovené i nevyslovené potřeby našeho okolí. Proto i my zažíváme náhodná a nečekaná setkání, která jsou většinou důležitější než pracovní harmonogram.

Ten hluchý a špatně mluvící nepřišli sami, potřebovali nějakého prostředníka. V pohanské krajině se našli lidé, kteří nebyli sobci, záleželo jim na druhých, vzali vážně zvěst o Ježíšově moci nad démony a nemocemi. Když Ježíš přišel, využili příležitosti a přivedli za ním své bližní. Vykašlali se na všechny hradby a pečlivě vštěpované předsudky a přišli. Oni, Heléni, přišli k Židovi Ježíši, protože si mohl

poradit s člověkem, na němž jim záleželo. A Ježíš skutečně pomohl – nejenže daroval nemocnému sluch a řeč, on také daroval něco jim: poznání, že Bůh Izraele je také jim nablízku, aby zachraňoval.

A tak se to děje stále: i dnes je lidský soucit tou silou, jež udělá první díru do d'áblem pečlivě budované hradby předsudků. Právě soucit učí lidi myslet jinak a pít se po tom, co by mohlo pomoci. Ani hluší a němí našeho světa a naší doby, ti všelijak zablokovaní, si sami k Ježíši pro pomoc nepřijdou. Vždy potřebují prostředníka, který už ví, že od Ježíše lze něco očekávat, a proto je k Němu přivede, proto za ně prosí. Máme my tuto roli nechat na soucítících nevěřících lidech? Cožpak my nevidíme potřebné bližní? Cožpak my neznáme nejlépe moc Pána Ježíše? Jedním úkolem křesťana dnešní doby je být svědkem, svědčit lidem o Bohu, o jeho moci, vést je k němu.

Některé lidi nemůžeme jednoduše vzít za ruku a přivést k Ježíši, ale můžeme se za ně aspoň u Boha přimlouvát. To obojí, vedení i přimluvná modlitby, by nemělo být jen úkolem profesionálů s teologickým, sociálním, psychologickým a jiným vzděláním. Alespoň částečně by se toho úkolu měl ujímat každý věřící člověk.

Ježíš nejen neodmítne výzvu soucitných pohanů, ale také ctí soukromí pacienta, kterého mu přivedli. Bere ho stranou pohledů senzacechtivých zevlounů, protože nemocný pro něho není prostředek ke zvýšení vlastní popularity, ale bytost, jejíž důstojnost je hodna ochrany. I církve by se tedy měla snažit o osobní, citlivý přístup v takových záležitostech.

Pán Ježíš používá tehdy běžné léčebné postupy: dotek, slinu, příkaz. Ale vyhýbá se jinému běžnému prostředku: zaříkávání, vyzývání mocného Jména. Snaží se, aby pohanský pacient pochopil, co se děje, ale brání mu, aby ho zařadil mezi ostatní vymítače. Pacient se má také začít ptát, jak mohl Ježíš být úspěšný, když vynechal tak zásadní část procedury. Kdo to je, že dostane Boží moc na patřičné místo pouhým pohledem k nebi? A posléze si má odpovědět: To nemůže být pouhý člověk, to musí být syn mocného Boha!

Pán i nám vychází vstříc, snaží se, aby jeho jednání bylo pro nás srozumitelné. Ale nenásleduje naše představy úplně, distancuje se od nich tam, kde by nám bránily ho skutečně poznat. Vždy, když evangelium vstoupilo do nové kultury, přijalo některé domorodé vyjadřovací prostředky, aby ti noví pochopili a cítili se

v církvi doma. Ale současně odmítlo některé praktiky, zatemňující zvěst o spáse v Kristu.

Ježíš vzhlédl k nebi, aby učedníkům i nemocnému naznačil své spojení s Otcem. Pak přikázal mocným slovem nemocným orgánům, aby se otevřely, a ony ihned poslechly a obnovily své normální funkce.

Hluchota a němota jsou sice poruchy tělesných funkcí, ale mají závažný společenský dopad. Izolují člověka, zabraňují mu komunikovat.

Pán Ježíš přišel uzdravit právě naši lidskou komunikaci; tu s Bohem, ale také tu s ostatními lidmi. On z izolovaných tvorů činí opět propojené lidi. A my to všichni potřebujeme, ať už jsme těmi, kdo musí užívat znakovou řeč a odzírat, nebo ne. Ježíš Kristus přinesl oběť za všechny, a proto už nikdo nemusí být odříznut od pravdy a šířit marnost.

Amen